

Ὁ μυστικὸς Παράδεισος – Τὸ ζωηφόρον Δένδρον

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

ΚΑΤΑ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ὁ δῆμος τῶν Ὁρθοδόξων πανηγυρίζει φαιδρῶς καὶ προσκυνεῖ τοὺς δύο ἀσάλευτους πύργους τῆς Ἐκκλησίας μας: τὴν Θεοτόκο καὶ τὸν Σταυρό.

Προσκυνοῦντες τὸν τίμιον Σταυρὸ τοῦ Σωτῆρος μας, μεγαλύνουμε ταυτοχρόνως τὴν Παναγία Μητέρα μας, διότι ἡ Θεοτόκος εἶναι ὁ μυστικὸς Παράδεισος, *«ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῆ πεφυτούργηται δένδρον»*.

Διὰ γυναικὸς (Εὔας) καὶ διὰ ξύλου (ἀπηγορευμένου καρποῦ) εἰσηλθε ὁ θάνατος στὸν κόσμον· διὰ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος καὶ διὰ τοῦ τρισμακαρίστου Ξύλου κατηργήθη ὁ θάνατος, ἡ *«παγγελνῆς κατάρα διαλέλνται»*, ἡ εἰρήνη ἐβασίλευσε στὶς ψυχές μας, *«ἐκαινοτομήθη»* δὲ *«φύσις καὶ χρόνος»*.

Πάντοτε ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στὶς δεήσεις Της ἐπικαλεῖται θερμῶς τὴν Θεοτόκο καὶ τὸν Σταυρό:

«Σταυρῶ Σου τοὺς ἐχθρούς, τροπώσάμενος Σῶτερ, δάλυσσον αὐτῶν, τὰς αἰρέσεις, ὡς κόνιν· τὸ κέρας δὲ ἀνύψωσον, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας Σου· στήσον Κύριε,

τὴν καθ' ἡμῶν τούτων ζάλην, καὶ εἰρήνευσον, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ πλήθη, εὐχαῖς τῆς τεκούσης Σε».

Λοιπόν, ἡ γλυκυτάτη Μητέρα μας *«γεννᾶται καὶ ὁ κόσμος σὺν Αὐτῇ ἀνακαινίζεται»* ὑψώνεται ὁ Ζωηφόρος Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ μας καὶ *«ἀγιαρίζει τοῦ κόσμου τὰ πέρατα»* καὶ ἡ ψυχὴ μας εὐφραίνεται καὶ ἡ αἰσιοδοξία πλημμυρίζει τὶς καρδιές μας.

Ὁ βίος μας εἶναι *σταυροφόρος*· πολεμούμεθα συνεχῶς ἀπὸ πονηροὺς λογισμοὺς, ἢ ὑπαρξίς μας συνταράσσεται ἀπὸ τὶς ἐπαναστάσεις τῶν ποικίλων παθῶν καὶ τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν καὶ βιοτικῶν θλίψεων.

Ἡ ἀγάπη ὅμως τοῦ Χριστοῦ μας *οἰκονομεῖ* ὅλα αὐτά, προκειμένου νὰ καθαιρεθῇ τὸ φρόνημα τῆς ὑπερηφανίας, νὰ γίνουν οἱ καρδιές μας εὐπλαστες καὶ χωρητικὲς τῆς σφραγίδος τοῦ θείου κάλλους: *«ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ Φῶς τοῦ Προσώπου Σου, Κύριε».*

Στὸ μαρτύριο αὐτὸ τῆς συνειδήσεως, μέχρι νὰ ἀποκτήσουμε τὴν *θεία γνώσι*, ἔρχονται οἱ στιγμὲς τῆς ἀθυμίας, ἐγγίζουμε στὸ χεῖλος τῆς ἀπογνώσεως...

Ἰδοῦ ὅμως οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι!... ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ Σταυρός. Ἡ καταφυγὴ μας εἰς Αὐτοὺς ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ βίος μας δὲν εἶναι μόνον *σταυρώσιμος*, ἀλλὰ *σταυρο-αναστάσιμος*.

Συνεχῶς σταυρωνόμεθα καὶ ἀποθνήσκουμε, χάριν τοῦ Χριστοῦ μας... Ἀλλὰ θαυμαστῶς, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Κυρίας μας Θεοτόκου καὶ τὴν δύναμι τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ, ἀνασταινόμεθα καὶ ἀναλαμβάνόμεθα στὸν οὐρανὸ τῆς Χάριτος.

* * *

Ναί, ψυχὴ μου, ψυχὴ μου!... Ἐσὺ ἡ *«πορφύραν αὐτοκρατορίας θεότευκτον καὶ βύσσον ἀφθαρσίας ἐστολισμένην»*, μὴν ἀπελπίζεσαι, μὴν ὀλιγορῆς... *«Οὐδὲν γὰρ ὦν ποιεῖ ὁ Θεὸς κακία ποιεῖ ποτέ, ἀλλὰ τέλει χρηστῶ».* Μέσα στὴν ταπείνωσι τῶν *σταυρώσεων* σου κερδίζεις τὴν ζωὴ, μετέχεις στὴν αἰώνια ζωὴ τοῦ Σωτῆρος σου, διότι *«ἡ τοῦ ταπεινοῦ προσευχὴ κάμπτει Θεὸν»* καὶ ἐλκύει τὴν Χάρι.

Μὴ παύσης, εὐλογημένε μου Χριστιανέ, ἀγωνιζόμενος γιὰ τὴν *Χριστοποίησί* σου, νὰ προσφεύγῃς μὲ ἄμετρη ἐλπίδα στὴν Πανυπερύμνητη Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ στὴν δύναμι τοῦ τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Ἐκεῖ θὰ εὕρῃς ἐνίσχυσι, παρηγορία, ἀγιασμό, ἐλευθερία. Μὴν ἐλπίζῃς ποτὲ καὶ μὴ στηρίζεσαι στὶς γνώσεις καὶ τὶς ἀρετές σου· ὅλοι μας *«χρῆζομεν χειραγωγίας»*... Καὶ μὴ λησμονῆς, ὅτι *«πᾶσα δικαιοσύνη ἀνθρώπου ὡς ράκος ἀποκαθήμενης»*.

Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς!

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανάγιε, σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει Σου!

*† ΠΓ' Κυριακὴ τοῦ Ματθαίου,
5/18.9.2005*

